

Gröna ängar i vildmarken

Det spelar roll vad man betonar.

Herren är min herde.

Herren är min herde.

Herren är min herde.

Herren är min herde.

Vad är viktigast? Att ha någon eller något att följa eller är det viktigaste *vem* vi följer?

En av Bibelns mest kända och älskade texter. Den gode herden som leder sina får. Bilden av ulliga gulliga får på frodiga gröna ängar. En ljushyllt Jesus med ett litet lamm på axlarna. En bild som på många sätt har mycket lite med verkligheten att göra.

Det fanns inga gröna ängar i Israel. Inga frodiga svenska sommarängar för djuren att beta på. Det fanns karga berg. Knappt gröna alls. Vildmark. Mark Twain lär ha trott att det fanns en särskild sorts getter i Palestina som åt grus. Det fanns ju ingen grönska.

Men fåren och getterna vandrar fortfarande på uråldriga stigar längs bergssidorna. Fukten från medelhavet letar sig in bland stenar och grus. Ger näring åt de knappt synliga grästuvorna. Där finns gräs att äta för en dag i taget. Herden visar vägen. Nästa dag en ny sluttning med nya grästuvor.

Som det inte fanns några frodiga betesängar fanns det inte heller några idylliska sjöar eller vattendrag. Ändå var en vanlig dödsorsak bland djuren i vildmarken drunkning. Åskoväder och skyfall var livsfarliga för djuren på bergssluttningarna. Allt kunde spolats bort med vattenmassorna på ett ögonblick. Det behövdes en herde som spanade mot skyn och kunde föra djuren i säkerhet när ovädren nalkades. En herde som visste var de rofyllda vattnen fanns. Inte rofyllda för att de var vackra. Rofyllda för att de var säkra platser.

Den rätta vägen för djuren är inte den raka vägen, det är den runda vägen. Vägen som går runt bergen på tvären. Som när man ska ta sig ner för en alldeles för brant slalombacke. Man får åka på skrå. Att ha bråttom och gena kan få förödande konsekvenser. Herden tar inte den närmaste vägen. Han tar den säkraste vägen.

I den mörka skrämmande dalen går herden före. Visar vägen. Skrämmar bort vilddjuren.

Och så helt oväntat dukar psalmens herde ett bord. I ödemarken. Bland vilddjur och faror. Bägaren flödar över.

I Gamla testamentet beskrivs vildmarken och öknen ofta som en plats för kärlek, för smekmånad.

Jeremia 2:2 Jag minns hur hängiven du var som ung, hur du älskade mig som brud, hur du följde mig genom öknen, genom landet där ingen sår.

Hosea 2:14 Därför skall jag locka ut henne i öknen och söka vinna hennes hjärta.

Det är inte så som vi tycker att det borde vara men det är så det är. Inte i överflödet utan i torra ödemarken möter oss Gud. Ger oss en dag i taget. Kanske bara visar ett steg åt gången.

Totalt beroende. Då spelar det roll vem vi följer.

Vem visar den rätta vägen till grästuvorna? Vem visar var de lugna säkra vattnen finns?

Det finns en kärlekshistoria som bara kan upplevas i öknen.

Bland sten och grus.

I livets vildmark.

Där låter herden bågaren flöda över.

Där väntar Gud på oss.

